

BOGOLJU B

VTUJINI

Štev. 9., Leto II. ~~VERSKI~~ TEDNIK Nedelja, 31. avgusta 1947.

BOG JE VSEMOGOČEN

1. Mogočniki sveta: V vseh krajih in časih so ljudje, ki na svetu veliko premorejo. Taki so kralji, vladarji, ministri, geniji, učenjaki itd. Včasih rečemo, da je od njih odvisna usoda sveta.

• Če pa stvar malo bolje premislimo, z lahkoto spoznamo, da ni tako. Kaj je vsa moč tudi najmogočnejšega človeka! Kako strahno je omejena! Noben kralj, in če bi imel pod seboj pol sveta, ne more n. pr. odpraviti niti enega naravnega zakona, ki vlada na svetu. Ali more tudi le za las izpremeniti gibanje sonca ali lune ali katere izmed zvezd? In če se mu iztečejo zemeljske ure, ali si more podaljšati življenje le za eno samo sekundo? Najmanj pa more človek iz nič kaj narediti, kaj ustvariti. Vzemimo najmanjšo bilko v travi. Kako neznatna je! Pa naj poskusijo vsi ljudje skupaj, kar jih je, eno samo tako bilko iz nič narediti, če morejo. Saj je niti ne morejo narediti, ko imajo pri roki vse njene sestavine.

2. Človeška znanost: V teku stoletij je človeška znanost čudovito globoko prodrla v bistvo stvari. Kemija nam ve natanko povedati, iz koliko in kakšnih različnih snovi je sestavljena ta ali ona stvar. Prav v sedanjem času se nam odkriva nov čudovit svet atomov. Pa daj kemiku vse dotične sestavine v zahtevanem razmerju in mu reci, naj ti naredi iz njih neko živo stvar. Zastonj! Vsa človeška znanost ni mogla doslej sestaviti niti ene življenske celice! To je človeška moč, ali bolje nemoč!

3. Božja moč: Ob takem in podobnem razmišljanju se nam pokaže božja moč v svoji nepojmljivi veličini. Bog je iz nič priklical v bivanje vse vidno in nevidno stvarstvo, vse te ogromne svetove! Sonce, luno, zvezde, ki jim števila ne vemo in jih premeriti ne moremo, in na zemlji vse različne stvari od peščenega zrnca ob vodi in do človeka, z razumom in prosto voljo obdarjenega, in potem še vse angele in duhove...

4. Božja vsemoč: Bogu je lahkota priklicati iz nič še milijone in milijarde drugih svetov in stvari, ki jih sedaj ni. In kakor je vse iz nič naredil, tako bi Bog vse zopet pogreznil v nič. Božja moč je neomejena, je vsemoč. Zato rečemo: Bog je vsemočen.

"Vse, karkoli hoče, naredi Gospod na nebu in na zemlji in vseh brezdnih" (Ps 134, 6).

5. "On je rekel in je bilo"... Postoj ob priključki pri hiši, ki jo gradijo! Koliko delavcev se dan za dnem muči, s kakšnim trdom dovažajo gradbeni material in ga dvigajo v višino... Kako počasi raste zgradba do strehe! Potem pa še vsa notranja oprema! Tako dela človek, ki si mnogokrat domišlja, da mnogo premore, in je ponosen na svoja dela.

Bog pa ne tako! On naredi vse samo s tem, da hoče. On za svoja dela prav ničesar ne potrebuje, ne materiala, ne časa, ne razmišljanja in ne skrbi. "On je rekel in je bilo, On je ukazal in je bilo ustvarjeno" (Ps 32, 9).

Vse ne torej Bog ustvaril samo z voljo. Niti besede ni na-

glas spregovoril, kakor človek, zakaj Bog je duh in nima telesne besede. Božja vsemogočnost se je pokazala mnogokrat še tudi po stvarjenju. Skoraj vsaka stran sv. pisma govori o njej. Samo hotel je Bog in na Sodomo in Gomoro sta deževala ogenj in žveplo. Samo hotel je in Rdeče morje se je razdelilo, da so šli Izraelci iz Egipta čez morje kakor po suhem. In spet je samo hotel in nagrmdeno valovje je udarilo skupaj ter zagrnilo Faraona in njegovo vojsko. Kristus vsemogočni Bog je dejal: "Hočem, bodi očiščen". In gobavec je bil takoj tisti trenutek popolnoma očiščen strašnih gob. Na njegove besede "hočem, bodi izdravljen", je nešteto bolnikov v enem trenutku popolnoma ozdravelo od katerekoli bolezni... - "Lazar, pridi ven"!....In Lazar je vstal iz groba...

6. Z a u p a j m o! Dvomiti v božjo vsemogočnost ni mogoče. Nobena božja lastnost ni tako razvidna iz stvarstva... Saj je božja moč sedaj še prav tako velika, kot je bila tedaj, ko je ustvarila svet, ko je vodila izraelsko ljudstvo, ko je ozdravljala bolnike in obujala mrtve. Pameten človek bo iskal v vseh potrebah in težavah življenja pomoči prdvsem tam, kjer je je lahko najti, pri vsemogočnem Bogu.

7. N a v i d e z n a t e ž a v a: Mogla bi se komu vrniti v glavo misel, da nam Bog ne pomaga vedno, ko se k njemu zatečemo. Ni res tako. Pomaga nam vedno, le da ne vedno tako, kakor si mi želimo, ampak kakor je za nas boljše.

NA ZEMLJI NI ZA NAS REŠITVE

Tema nemirni svet ogrinja,
v njej vse človeštvo se izgublja,
v bolest veselje se spreminja,
smrt množico ljudi poljublja.

Na zemlji ni za nas rešitve.
Nebo, odpri zaklade večne,
poslušaj prošnje in molitve,
tolaži žalostno, nesrečno!

Na zemljo pošlji nam Marijo,
da nas učila bo živeti,
nam dala moč nad hudobijo,
utrjevala v veri sveti.

"Ne bomo ti, Gospod, služili!"
Ta klic brezbožni svet pretresa.
Če temu klicu bi sledili,
bi izgubili pot v nebesa.

Nosimo tukaj križ bridkosti,
da bomo vekomaj veseli;
po smrti hočemo radosti,
dovolj na zemlji smo trpeli.

Marija, vedno z nami bodi,
ti žalostnih si tolažnica,
podpiraj naš le sirmi poti,
in bodi zvesta nam vodnica.

IMENA TISTI, KI BODO ŠIRILI POBOŽNOST
DO MOJEGA SRCA, BODO ZAPISANA V MOJEM
SRCU IN NIKOLI JIH IZ NJEGA NE BOM
IZBRISAL.

(Dvanajsta obljuba Srca Jezusovega).

Pri ljudeh je tako, da največkrat veliko obatajo, pa se malo drže svojih obljub. Zato hočemo ljudje, da pridemo do gotovosti, največkrat pismenega jamstva in potrdila. Tako zagotovilo - po človeško rečeno - nam daje Srce Jezusovo v svoji zadnji, dvanajsti obljubi. Tiste, ki bodo širili češčenje Njegovega Srca, bo zapisal v svoje Srce in jih iz njega nikoli ne bo izbrisal.

Saj je to čisto razumljivo. Kdor namreč hoče širiti pobožnost Srca Jezusovega, jo mora sam že imeti. Nihče ne more dati drugemu, česar sam nima. Nihče ne more navduševati za češčenje Srca Jezusovega, če sam nima polno tega navdušenja. Pa tudi obratno je res. Kdor govori v ljubezni do tega Srca, tega ognja ne bo mogel skriti. Kar gnalo ga bo, da bo pridobival tudi druge. Pa če bi kdo dajal samolep zgled češčenja, že to ne

bo ostalo brez učinka. Dostikrat je molk in tiho delo še več vredno kot govorjenje; besede samo mičejo, zgledi pa vlečejo. Vendar bo vsak, kdor je res prežet ljubezni do Srca Jezusovega, vedno našel tudi besedo za pridobivanje drugih. Pravili ti bodo, n.pr., da se gre za poklic sina ali hčere, pa se boš spomnil, da je božje Srce obljubilo poseben blagoslov za izbiro poklica. Ali: ta ali oni je nezaposlen, pa ga boš spomnil, da tudi tu pomaga Srce Jezusovo. Slišiš tožbe, da ni družinskega miru, spet lahko spomniš na posebno obljubo Srca Jezusovega. Gre se za srečno ali nesrečno zadnjo uro kakega izgubljenca, spet lahko zastaviš besedo, da se prizadeti zatečejo k presv. Srcu Jezusovemu.

Kaj nam daje zadnja obljuba Srca Jezusovega? Zapisani smo neizbrisno v božje Srce. Na posebnem spisku Srca Jezusovega smo. Če pride tak častilec Srca Jezusovega, ki to češčenje širi, s kako prošnjo k Srcu Jezusovemu, bo gotovo preje uslišan kot drugi. Zato je prav, da se, kadar smo v stiski in ni dosti časa, zatečemo k velikim častilcem Srca Jezusovega, da oni za nas prosijo. Ti bodo preje uslišani, ker so na spisku Srca Jezusovega. Tu ni tako kot na zemlji, ko imena na spiskih sčasoma oblede in pridejo v pozabo, ali pa jih založe v kak arhiv. Imena so tu zapisana v živo Jezusovo Srce. To Srce se jih spominja ob vsakem udarcu, vedno jih ima pred svojimi očmi. Še celo, če tak častilec pade v greh, ostane zapisan, spada med grešnike, ki so v posebni milosti in ne bo v grehu umrl.

Bodimo te obljube veseli in se je vsak dan skažimo vredni. Kako bo vendar na našo zadnjo uro tolažilna misel: zapisan sem v božje Srce Jezusovo, v Srce mojega Odrešenika in Sodnika. To Srce je zame srce prijatelja in brata. Zato bomo takrat z apostolom želeli, da bi bili kmalu rešeni in združeni s Kristusom. Komaj bomo čakali, kakor angleški mučenec Wrenno, ki je kar planil k usmrčenju. Rabelj

ga je vprašal: "Ali se ti tako mudi?" "Če bi ti videl, kaj mi je Bog pravkar pokazal, bi tudi tebi ne bilo nikdar zadosti hitro." Videl je odprto nebo.

BRATOM IN SESTRAM RAZPRŠENIM PO TUJINI

"B O G O L J U B" vas posebej pozdravlja. Bil bi rad roka drage domače zemlje, ki bi vas objela vsak teden, da je v tujini, ki s tako težo na vas pritiska, ne pozabite. Bil bi rad jezik domače zemlje, ki bi vam v tujini donel na uho, da ga ne pozabite. Rad bi vam bil tudi - kot zvonik domače cerkve - prst, ki kaže v nebo, da ne pozabite Boga, ki vas tudi v tujini vodi in varuje kot oče. Teden za tednom prihaja k vam "Pogoljub". Naj vam bo kot pismo, ki prihaja iz domače družine, ki vas rada ima, ki jo skrbi, kako se vam godi, ki bi vas rada tolažila v samoti, ki bi vam rada pomagala, da doma in vere ne pozabite.

Kadar vas bo osamelost v tujini hudo težila, ga vzemite v roko, pa vam bo iz njega spregovorila domača beseda, domači ljudje in domača zemlja. Kadar bo v nevarnosti vaša zvestoba domovini, vaš zvestoba Bogu, vzemite ga v roko, da vam bo dal novih moči. Tudi otrokom naj bo zvest učitelj in vodnik v tujini, da ne pozabijo na materin jezik in materino vero.

Mnogo vas je od Tirolske do Ziljske doline in Podjune in še notri v dolino Mure in po ostali Štajerski. Vsi bodite lepo pozdravljeni. Vsi ste lepo povabljeni, da se tudi v "Bogoljubu" ogledate, da bo medsebojna vez močnejša in bolj domača.

IZ MOLITVENIKA

STARE IN NOVE ZAVEZE - KNJIGA PSALMOV

Psalm 5

(Jutranja molitev pravičnega sredi sovražnikov)

Poslušaj, Gospod, moje besede,
čuj moje zdihe,
nagni svoje uho, ko te prosim,
kralj moj in Bog moj!

Zakaj tebe prosim, Gospod;
navsezgodaj slišiš moj glas;
v jutru polagam predte svoje prošnje
in zaupljivo čakam. -

Saj ti nisi Bog, ki bi mu bila všeč krivica,
hudobnež pri tebi ne bo prebival
in krivični ne bodo ostali pred teboj.

Sovražiš vse, ki delajo krivico,
pogubljaš vse, ki govore laži;
krutega in zvičajnega človeka
črti Gospod. -

Jaz pa bom zaradi tvojega velikega usmiljenja
stopil v tvojo hišo,

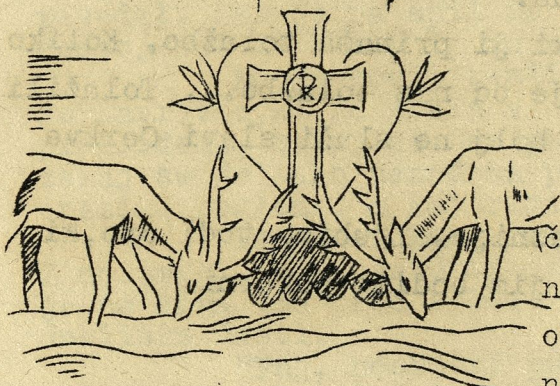
vrgel se na obraz v tvojem svetem templju
v strahu pred teboj, Gospod.
Vodi me, da bom pravičen pred teboj
mojim sovražnikom nakljub;
ugladi svojo pot pred menoj. -

Zakaj v njihovih ustih ni poštenja,
njihovo srce snuj zlo naklepe,
odprt grob je njihovo grlo;
s svojimi jeziki pa se prilizujejo.
Kaznuj jih, o Bog,
naj spodlete njihovi načrti;
zaradi številnih zločinov jih zavrzi,
zakaj tebi so se uprli. -

Veslele pa se naj vsi, ki se zatekajo k tebi,
na veke naj se radujejo.
Varuješ jih in ponosni so nate vsi,
ki tvoje ime ljubijo.
Zakaj ti blagoslavljaš pravičnega, Gospod:
kot sščitom ga obdajaš s svojo naklonjenostjo.-

ŽIVLJENJE BOŽJIH OTROK

V Cerkvi živi Kristus po svojih zakra-
mentih.

Samo Kristus je imel moč dolo-

čiti, da se po vidnih znamenjih podeli
nevidna milost. Zakramenti niso le prazni
obredi, ki naj bi jih premišljevali in ki
naj bi nas spominjali na verske resnice.

Prav gotovo nam vidna stvar lahko ponese misli k nevidni stvari, v
nadnaravní svet. Toda ta znamenja dajejo tudi vse to, na kar nas
spominjajo: Nišo torej nekaj mrtvega, ampak dajejo nadnaravno živ-
ljenje. Samo Kristus je bil v stanu določiti način, kako se po vidnih
znamenjih podeli nevidna milost.

Njegovi zakramenti so resnični vrelci milosti, ki jih je
Kristus zupal Cerkvi. Ona jih čuva in deli... "Krščujte jih v imenu
Očeta in Sina in Svetega Duha"... "Katerim boste grehe odpustili, jim
bodo odpuščeni"... "To delajte v moj spomin"...

Čudovita Kristuseva modrost je hotela, da se božje življe-
nje v nas razvija pod vplivom zakramentov. Potem, ko smo prejeli
božje življenje po krstu, ga Cerkev vzdržuje z vso skrbnostjo. Ona
ga ohranja, utrjuje, množi in celo vrača, kadar smo tako nesrečni,
da ga izgubimo. Kakor dobra mati nas drži za roko in nas vse živ-
ljenje vodi proti nebesom.

Cerkev je v stoletjih skrivnostno živeči Kristus.

Kristus katoličane 20. stoletja prav tako neguje kakor svoje prve učence. Cerkev ponavlja po njegovem naročilu in v njegovem imenu z isto učinkovitostjo krotnje, ki jih je delal nekoč On, ko je delil milosti. Prav tako ponavlja besede, ki jih je On sam izgovarjal. Ona ne nadaljuje njegovoga odrešilnega dela samo po nauku in oblasti, marveč tudi po zakramentih. Cerkev je tako povezana in združena s Kristusom, da lahko rečemo: Cerkev je v stoletjih živeči Kristus.

Naše razmerje do Cerkve.

Ko govorimo o razmerju do Cerkve, se moramo zavedati, da smo njeni udje. To razmerje ni razmerje do nekaj tujega, marveč razmerje do tega, kar sami sestavljamo. Mi smo udje Cerkve ali udje na zemlji skrivnostno živečega Kristusa. Za to milost bodimo Bogu hvaležni. Ne pozabljam, da je sveta Cerkev Vidna mati krščanske družine, katere nevidni poglavar je Kristus.

Ljubimo Cerkev z ljubeznijo, ki ji prinaša tolažbo. Koliko žalosti mora prestajati. Cerkev pričakuje od nas tolažbe... Tolažili jo bomo s skrbjo za samoposvečenje. Nič bolj ne služi slavi Cerkve kakor čednosti njenih udov.

Ljubili jo bomo z zvesto ljubeznijo. Ljubimo tudi one, ki jo vodijo in vladajo na viden način, in jim bodimo pokorni.

= = = = =

BESEDE PARIŠKEGA NADŠKOFA.

Ob sklepu "Socialnega tedna" je govoril pariški nadškof, kardinal Suhard te besede: "Obstoja samo eno in edino krščanstvo in to je ali socialno ali pa ga sploh ni. Gotovo so tudi krščeni, ki so vse kaj drugega kakor socialni. Ti so samo po svojem imenu in po krstnem listu katoličani."

Mi pa ne bomo samo po imenu katoličani. Hočemo biti socialni katoličani, t.j. hočemo se zavedati in vedno bolj spoznavati dolžnosti do bližnjega.

RAZGOVOR KATOLIŠKIH IN PROTESTANTOVSKIH TEOLOGOV.

"Neue Zürücher Nachrichten" poročajo, da se bo v mesecu septembru vršil verski razgovor med katoliškimi in protestantovskimi teologi pod vodstvom paderbornskega nadškofa.

LUČ NA POTI DOMOV

(Nadaljevanje).

Stopil je v stensko vdolbino in prisluškoval skozi vrata. Kadar koli se odpro, obrne glavo in vrže pogled v dvorano. Rad bi poiskal vi-teza med švedskimi oficirji v dvorani. Zgoraj ob koncu mize sedi! - Hitro zbere ves svoj pogum in odpre vrata v dvorano. - Strašno po-časi mu začenja biti srce. On, bosopeti fante, pa med tako številni-mi visokimi gospodi v tujih nošah in škornih z zvenečimi ostrogami. Pa ga radi glasnega govorjenja in ropotanja krožnikov nihče ni o-pazil, ko se je priplazil mimo.

Že stoji pred vitezom. Ta ga pogleda, vsi drugi pa, ki sede poleg, utihnejo.

"Gospod", šepeta Mirko graščaku na uho, "pazite na gospo-dično! - ukradla mi je podobo, - pa podobarski sabljač je pri vas! Dajte mi hitro podobo nazaj!"

"Kakšno podobo", rezko vpraša vitez.

V dvorani je nastala popolna tišina. Vsi napeto gledajo na oba.

"Podobo svete Marije, ki sem jo rešil iz grmade!"

"Kako? - Ali je vaša hči papistična?" zavpije nekdo glasno in predrzno v vitezovi bližini. Šved je slišal vse, kar je Mirko povedal. Ker je pa spil že preveč vina, je v pijanosti pozabil na dostojnost in oliko in mu vrgel tako vprašnje v obraz.

Ko je gosji pastirček tako nenažno švignil preko dvorane, je Lavretka, ki je stala v dolbini pri oknu in nadzirala služinčad, prebledela, takoj za tem pa popolnoma zarjela. Takoj ji je bilo jasno, zakaj se je tako nenadoma pojavil Mirko. Čisto zmedena od strahu je opazila poglede, s katerimi sta jo motrila fantek in vitez.

Predrzen glas švedskega oficirja jo je pa kar vrgel kvišku. Z neizrekljivim zaničevanjem je pogledala pijanega oficirja. Vedela je že koga ima pred seboj: podobarskega sabljača in skrunilca svete dekliške časti.

"Fuj, nesrečni podobarski sabljač"... ji je šinilo skozi dušo. - Hotela je že z glasno besedo pokazati svojo nevoljo, pa jo je oče z enim samim migom poklical k sebi.

"Ti, - kaj hoče dečko od tebe?"

"Ah, oče, tisto podobo z našim grbom. Ukradel jo je izpod pepela. Niti mrvica od nje ni njegova!"

Lavretkin glas se je slišal po celi dvorani. Vse drugo je utihnilo. Oči vseh navzočih so bile vprte samo v te tri.

"Evangeljska deklica pa neguje papistično podobo?" je spet spregovoril eden od oficirjev.

Vitez je to slišal in prebledel. Vedel je, da se sedaj ne more znesti nad svojo hčerjo, ker je bilo treba potlačiti vsak sum in jezo švedskih gospodov.

"Oprostite, gospodje" je začel graščak, "podoba je dragoce-na dediščina našega rodu! Zato jo ima Lavretka pri sebi! Ona je pa dober evangelijski otrok!" -

Lavretka je prikimala.

"Lavretka, prinesi podobo, da jo bodo gospodje videli!"

Gospodična je ročno odhitela. Mirko je pa v zadregi gle-dal pivsko družbo. Kmalu se je spet pokazala Lavretka skozi vrata v dvorano. Vsi so pogledali na podobo, ki jo je prinesla v rokah. Po-stavila jo je pred viteza. V bleščeci belini se je svetila po dvorani.

"Tu, visoki gospodje, si lahko ogledate grb" jih je po-klical vitez.

klical vitez.

"Pri teh očetovih besedah je Lavretki kot blisk šinila v glavo neka misel: "Čakaj, nekaj bom storila, da bo Mati božja postala meni dolžnica. Potem mi bo morala mojega Krištofa pripeljati nazaj.

"Ne, ne, oče," je vneto začela "nisem imela podobe radi grba pri sebi, ampak radi "blažene" Marije - kajti dr. Martin ni imel prav, da je "blaženo" Marijo odpravil!" Pri teh besedah je zmagoslavno pogledala "podobarskega sabljača". Ta je dobro razumel zaničljiv pogled, ki mu je sijal iz Lavretkinih oči.

"No, no" je vpil z jecljajočim glasom, saj imate tako papistično hčerko, da bolj svete ne morete najti v celi rimski Sodomi, kjer..." sledila je divja žaljivka Matero našega Gospoda. -

Pri teh besedah je zgrabila evengeljsko dekletaka taka jeza, da je skočila k mizi in zavpila preko nje sramotilcu: "Vi govorite tako... Vi poročnik..., ki ne znate nič drugega kot vojskovati se z mrtvimi podobami... in skruniti dekleta - sramota..."

V dvorani je nastal divji hrup. Užaljeni Šved je skočil pokonci in se opotekel pijan od vina in strasti proti razsrjenemu dekletu. - "Le počakaj, papistična deklina, tudi tebi bom še raztrgal venec!" Te zadnje besede so dosegle Lavretkino uho, ki je že bila zunaj vrat v dvorano in jih je za seboj zaloputnila.

Vse je bilo storjeno v trenutku. Zdaj je dobro vedela, da se gre za njeno dekliško čast. Hitro je zbežala na cesto! - Nobenega trenutka več v gradu! Kje naj dobi kakega zaščitnika? - Od daleč se ji svetlikajo bela vrata "zločina" koč. Samo pomislila je na Krištofa - in že teče z vihrajočimi lasmi proti njegovi koči.

Podobarskega sabljača so hoteli prijeti njegovi tovariši. Otresel se jih je in se opotekel proti vratom. Potegnil je za kljuko, pa težka hrastova vrata se niso hotela odpreti, ker je Lavretka, ko je zbežala, ročno zaobrnila ključ in jih zaklenila.

"Zaklenjeno je" so vpili tuji glasovi po dvorani. - "Ujeti smo!"

Knez je sedel bled ko zid v svojem naslanjaču. Pred njim je bleščala bela podoba Mater božje. - Mirko je bil pa od začudenja popolnoma brez besede.

"Koji! - Ali je res branila Mater božjo? - Je morda res našla pot do Marije?... Ogenj brezmejnega spoštovanja do pogumne deklice je kar hipoma prevzel mladega pastirčka. - "Zdaj je v nevarnosti!... moram ji pomagati!" Hitro steče skozi divjo gnečo švedskih vojakov proti vratom, pa so zaprta! - Kaj naj stori? - Brez moči gleda po dvorani. Njegov pogled obstane na brestu, čigar gosto vejevje je segalo prav do okna, kjer je prej stala Lavretka. - Takoj razume. Zavinti se na okno in že spleza po drevesu na vrt.

(Dalje prihodnjič.)

SKOZI MRAK SE ŽE SVETI....

Profesor dr. Jožef Dillersberg je dejal na visokošolskem tednu v Salzburgu: "Še nikoli ni stalo papeštvo, ki je barometer krščanske zgodovine, tako brezpogojno pod postavo svojega poslanstva kakor danes. Zadnji pacifi so vrhovi in posvetitev zemeljske oble Sinu človekovemu in Devici kaže na popolnost." Na tem tednu so namreč govorili o svetli dobi zgodovine, ki bo sledila temni dobi, v kateri še živimo. "Tedaj bodo sadovi odrešenja že na tem svetu zmagali in prinesli dobo prerodenja in svetlo versko kulturo."

Izdaja pisarna narodnega delegata papeške misije v Tristinu pri Lienzu.